

N:o 12.

Kongl. Maj:ts nådiga proposition till Riksdagen med förslag till lag, innefattande vissa bestämmelser om beräkning af strafftid, och till lag om ändrad lydelse af 1 § i lagen angående straffarbetes och fängelsestraffs verkställande i enrum den 29 juli 1892; gifven Stockholms slott den 22 december 1897.

Under åberopande af bilagda i statsrådet och högsta domstolen förda protokoll vill Kongl. Maj:t härmed, jemlikt § 87 regeringsformen, föreslå Riksdagen att antaga härvid fogade förslag till

1:o) lag, innefattande vissa bestämmelser om beräkning af strafftid; och

2:o) lag om ändrad lydelse af 1 § i lagen angående straffarbetes och fängelsestraffs verkställande i enrum den 29 juli 1892.

Kongl. Maj:t förblifver Riksdagen med all Kongl. nåd och ynnest städse välbevågen.

OSCAR.

L. Annerstedt.

Förslag

till

Lag, innefattande vissa bestämmelser om beräkning af strafftid.

Med upphäfvande af nådiga cirkuläret angående rätta beräkningen af tiden för ådömdt straffängelse den 7 mars 1855 och förordningen angående beräkning af tiden för ådömdt straffarbete och fängelsestraff den 13 november 1860, så ock med ändring af hvad lag eller författning i öfrigt innehåller emot denna lag stridande stadgas som följer:

1 §.

Vid verkställighet af utslag, hvarigenom någon, som hålles häktad, blifvit dömd till straffarbete eller fängelsestraff, skall, i händelse utslaget eger laga kraft den dag, då det ankommer till den myndighet, som har att om verkställigheten förordna, strafftiden räknas från nämnda dag, men i annat fall från den dag, å hvilken den dömde i föreskrifven ordning förklarar sig nöjd med utslaget eller detta eljest emot honom vinner laga kraft.

Vistas den, som skall undergå straffarbete eller fängelsestraff, på fri fot, skall strafftiden räknas från den dag, då han för straffets undergående intages i fängelse, deröfver tillsyn utöfvas af myndighet, som är behörig att om verkställigheten förordna.

2 §.

Skall tiden för straffarbete eller fängelsestraff räknas efter månad eller år, varde den dag för slutdag ansedd, som genom sitt tal i månaden motsvarar den, från hvilken tidsräkningen börjas; finnes ej motsvarande dag i slutmånaden, skall den månadens sista dag anses för slutdag. Ingår jemväl dagatal i strafftiden, varde antalet dagar lagdt till slutdagen för den öfriga strafftiden. Är tiden för fängelsestraff bestämd allenast i dagar, skall dagatalet läggas till den dag, från hvilken strafftiden räknas.

Då enligt lagen angående straffarbete och fängelsestraffs verkställande i enrum! den 29 juli 1892 afdrag å strafftid skall ske, varde afdraget räknadt från slutdagen för hela strafftiden; ingår i afdraget dagatal, skall detta sist frånräknas.

3 §.

Vållar den, som skall undergå straffarbete eller fängelsestraff, genom rymning eller annorledes sjelf hinder emot intagandet i straffanstalt eller afbrott i straffets verkställighet, eller uppkommer sådant hinder eller afbrott derigenom, att den dömda intages å sjukvårdsinrättning utom straffanstalten, må ej den tid, hvarunder hindret eller afbrottet eger rum, i strafftiden inräknas.

4 §.

Fånge skall, der ej annat af särskilda omständigheter föränledes, ur straffanstalten lösgifvas klockan åtta förmiddagen å den enligt hvad ofvan för hvarje fall är stadgadt bestämda dagen för strafftidens slut.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1899, men verkar ej rubbning af derförinnan i behörig ordning meddeladt beslut om beräkning af strafftid.

Förslag

till

Lag om ändrad lydelse af 1 § i lagen angående straffarbetes och fängelsestraffs verkställande i enrum den 29 juli 1892.

Häri genom förordnas, att 1 § i lagen angående straffarbetes och fängelsestraffs verkställande i enrum den 29 juli 1892 skall erhålla följande ändrade lydelse:

Den, som är dömd till straffarbete på fyra år eller kortare tid, skall, der så ske kan, under strafftiden hållas i enrum.

Då straffarbetet verkställas i enrum, varde från strafftiden en fjerdedel af dragen. Uppkommer i sådant afdrag brutet månadstal, varde fjerdedels månad till sju dagar, half månad till femton dagar och tre fjerdedels månad till tjugutvå dagar räknad. Skall afdrag i dagatal ske och uppkommer i afdraget brutet tal, varde för det tal hel dag å strafftiden afräknad.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1899, men verkar ej rubbning af derförinnan i behörig ordning meddeladt beslut om verkställighet af straffarbete.

*Utdrag af protokollet öfver justitiedepartementsärenden, hållet inför
Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott
fredagen den 7 maj 1897*

i närvaro af:

Hans excellens herr statsministern **BOSTRÖM**,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena greve **DOUGLAS**,
Statsråden: friherre **ÅKERHJELM**,
WIKBLAD,
GILLJAM,
CHRISTERSON,
WERSÅLL,
ANNERSTEDT.

Chefen för justitiedepartementet statsrådet **Annerstedt** anförde i underdånighet:

»I underdånig skrifvelse den 3 maj 1895 har Riksdagen, med åberopande af en hos Riksdagen af dess justitieombudsman gjord framställning, anhållit, att Eders Kongl. Maj:t ville låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till fullständigande och förtydligande af nu gällande stadganden angående den tid, då ådömdt straffarbete bör taga sin början, äfvensom till sådant tillägg till lagen den 29 juli 1892 angående straffarbets och fängelsestraffs verkställande i enrum, att derigenom blefve bestämdt, huru förfaras skall vid beräkning af i samma lag stadgadt afdrag å ådömd strafftid. Öfver nämnda skrifvelse hafva, efter nådiga remisser, fångvårdsstyrelsen och Eders Kongl. Maj:ts samtliga befallningshafvande afgifvit underdåniga utlåtanden.»

Efter att hafva redogjort för handlingarnes hufvudsakliga innehåll yttrade föredragande departementschefen vidare:

»Såsom af justitieombudsmannen i hans förberörda, af Riksdagen åberopade framställning blifvit påpekadt, är det af vigt, att från fångbehandlingen aflägsnas allt, som kan få sken af godtycklighet. Har erfarenheten gifvit vid handen, att gällande föreskrifter angående verkställighet af straff och beräkning af strafftid icke med önskvärd enhet tillämpas af de särskilda verkställande myndigheterna, bör derföre den anledning härtill, som kan vara att söka i de ifrågavarande föreskrifternas ofullständighet eller otydlighet, undanrödjas genom erforderliga ändringar af desamma.

I sådant hänseende torde främst böra uppmärksammas behovet deraf, att noggrannare bestämmelser än de nu gällande — hvilka hufvudsakligen innefattas i nådiga cirkuläret den 7 mars 1855 — varda meddelade beträffande tiden, då ett ådömdt frihetsstraff skall anses börja, och, i nödvändigt sammanhang härmed, beträffande tiden, då fånge skall efter utståndet straff frigifvas. Enligt hvad de från Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande inkomna yttranden utvisa, göra sig för närvarande hos de verkställande myndigheterna flere olika åsikter i dessa ämnen gällande. Detta förhållande medför uppenbarligen en ganska betänkelig ojemnhet i verkställandet af de frihetsstraff, hvartill särskilda personer gjort sig förfallna. Vid den ändring, som till följd häraf synes påkallad, torde särskildt böra iakttagas, att föreskrift meddelas om en viss tid på dagen, då fånge skall lösgifvas. En sådan föreskrift är af vigt icke blott för åstadkommande af fullständig likformighet i fångbehandlingen, utan äfven till underlättande af fängelseförvaltningen; åtminstone vid större straffanstalter måste nemligen, på sätt särskildt fångvårdsstyrelsen med styrka framhållit, en regel, enligt hvilken fångarne komme att vid olika tider på dagen lösgifvas, medföra afsevärda praktiska svårigheter. Tydligen bör, såsom af fångvårdsstyrelsen äfven blifvit påpekadt, den enhetligt bestämda tiden för fånges lösgifvande så afpassas, att strafftiden icke för någon förlänges utöfver den ådömda.

Emellertid synes ett stadgande om fånges lösgifvande vid visst klockslag icke böra vara så ovilkorligt, att det skulle hindra, att fånge lösgifves något tidigare eller något senare på dagen, när sådant undantagsvis pröfvas vara påkalladt antingen i fångens eget eller i den allmänna ordningens intresse. Med nu antydda modifikation finner jag mig böra förorda innehållet i det af fångvårdsstyrelsen framställda förslag, att strafftiden skall räknas från och med den dag, då vilkoren för straffverkställigheten blifvit uppfyllda, samt att frigifningen skall ske klockan 8 förmiddagen å straffets slutdag.

Genom den förordade bestämmelsen åstadkommes jemväl i ett

annat hänseende ett önskvärdt fullständigande af innehållet i 1855 års nådiga cirkulär. Den nuvarande föreskriften, att straff, som ådömts häktad person, skall, i händelse icke annan bestraffning är honom ålagd, taga sin början den dag beslutet kommit vederbörande exekutor tillhanda, kan nemligen, såsom af justitieombudsmannen blifvit anmärkt, efter sin ordalydelse tillämpas egentligen endast beträffande straff, som genom Kongl. Maj:ts utslag ådömts. I fråga om underrätts eller hofrätts utslag måste deremot, när de, till följd af gällande bestämmelser, regelmässigt komma exekutor till handa innan de vunnit laga kraft, såsom begynnelse-dag för ett ådömdt straff i allmänhet räknas den dag, då utslaget blifver lagståndet.

Det i förberörda nådiga cirkulär upptagna stadgandet om begynnelsetiden för straff i det fall, att den straffskyldige redan undergår annan bestraffning, synes, på sätt af justitieombudsmannen anförts, numera, med anledning af gällande föreskrifter angående förening och förändring af straff, hafva förlorat sin betydelse.

Deremot torde den i samma nådiga cirkulär förekommande bestämmelsen, att, om den dömd genom rymning eller annorledes själf vållar hinder mot intagandet i straffanstalt eller afbrott i straffverkställigheten, tiden för sådant hinder eller afbrott icke skall i strafftiden inräknas, böra utvidgas derhän, att icke heller den tid, hvarunder den dömd för sjukdom vårdas utom straffanstalten, skall afräknas å strafftiden. Såsom redan i justitieombudsmannens till 1891 års riksdag afgifna embetsberättelse blifvit anmärkt, saknas nemligen giltig rättsgrund för ett sådant afräknande, om äfven stundom omständigheter kunna föreligga, hvilka tala för straffets afkortande i nådeväg. Det förordade tillägget står i fullkomlig öfverensstämmelse med gängse praxis och synes så mycket mindre kunna anses vara alltför strängt, som i de allra flesta fall den inom straffanstalten anordnade sjukvården är tillräcklig och dömd persons intagande på sjukvårdsinrättning utom straffanstalten följaktligen endast högst sällan kan ifrågakomma.

Beträffande beräkningen af slutdagen för strafftid är — bortsett från de i lagen den 29 juli 1892 gifna bestämmelserna om afdrag å strafftid — stadgadt i förordningen den 13 november 1860. Denna förordning föreskrifver hufvudsakligen, att, då tid för ådömdt straffarbete eller fängelsestraff skall räknas efter månad eller år, den dag skall för slutdag anses, som genom sitt nummer i månaden motsvarar den, från hvilken tidräkningen börjas. Emot innehållet af denna föreskrift synes icke något vara att erinra. Fast mera torde med afseende å beräkningen af slutdagen för fängelsestraff, som är bestämdt i dagar, böra

gifvas en motsvarande regel, af innehåll att det dagatal, som uttrycker strafftidens längd, skall läggas till begynnelse-dagens nummer. Genom en sådan bestämmelse förebygges, att strafftiden alltför mycket förkortas till följd deraf att fången lösgifves redan å slutdagens morgon.

I fråga om fängelsestraff skall enligt särskildt förbehåll i 1860 års förordning densammas regel om slutdagens beräkning ega tillämpning endast för den händelse ej annan beräkningsgrund finnes i lag särskildt stadgad. Detta förbehåll, hvilket torde hafva syftat på den numera ändrade föreskriften i tryckfrihetsförordningens § 5 mom. 15, att månad skulle beräknas till 28 dagar, synes icke vidare vara behöfligt.

Af den lemnade redogörelsen för handlingarnes innehåll behagade Eders Kongl. Maj:t finna, att för närvarande olika förfaringssätt användas vid beräkningen af det i lagen den 29 juli 1892 stadgade afdrag å strafftid. De flesta verkställande myndigheterna förfara så, att de till en början uträkna slutdagen för hela den ådömda strafftiden och derefter, utgående från denna slutdag, frånräkna det stadgade afdraget och härvid först fråndraga hela månader och sedan det dagatal, som möjligen jemväl skall afgå; vissa myndigheter deremot beräkna omedelbart slutdagen för den med afdraget minskade strafftiden eller frånräkna i afdraget dagar före månader. Dessa olika beräkningssätt kunna tydligen, i följd af kalendermånadernas olika längd, leda till skiljaktiga resultat. För åstadkommande af enhet i tillämpningen torde, då affattningen af 1892 års lag icke lemna tillräcklig ledning, bestämdare föreskrifter vara önskvärda. Dessa föreskrifter synas lämpligen kunna jemte de erforderliga bestämmelserna om strafftids början, om beräkning af slutdag samt om den tid på dagen, då fånge skall lösgifvas, upptagas i en ny lag om beräkning af strafftid.

Derjemte torde stadgandena om beräkning af afdrag å strafftid kräfvat ett fullständigande i ännu en annan rigtning. När i afdrag half månad förekommer, pläga de flesta myndigheterna, i anledning deraf att enligt uttrycklig bestämmelse i 1892 års lag fjerdedels månad skall anses utgöra sju dagar, räkna den halfva månaden till fjorton dagar. Äfven bortsett derifrån att elfva af årets månader innefatta minst trettio dagar och att alltså i de allra flesta fall half kalendermånad faktiskt utgör fulla femton dagar, kan nämnda beräkningssätt näppeligen anses stå väl tillsammans dermed, att enligt 4 kap. 6 § strafflagen vid förvandling af fängelsestraff till straffarbete half månad skall räknas till femton dagar. I 1892 års lag torde derföre böra tilläggas en föreskrift af här- emot svarande innehåll. Efter ett sådant tillägg lär det vara klart,

att i afdrag förekommande trefjerdedels månad skall räknas till tjugutvå dagar.

Hvad slutligen angår de i justitieombudsmannens skrifvelse ifrågasatta förtydligandena af förordningen den 30 maj 1873 angående verkställighet i vissa fall af straff, ådömdt genom icke laga kraft egande utslag, täcktes Eders Kongl. Maj:t finna, att genom den redan förordade bestämmelsen om tiden, då straff skall anses börja, undanrödjes hvarje anledning till det nu stundom använda förfarande att räkna strafftiden först från dagen efter den, då giltig nöjdförklaring afgifvits. I öfrigt torde den af justitieombudsmannen till stöd för behovet af förtydligande åberopade tillämpning af nämnda förordning vara så uppenbart origtig, att icke någon vidare lagstiftningsåtgärd i ämnet kan anses vara af verkligt behof påkallad.

Af vissa bland de i ärendet hörda myndigheterna hafva i särskilda punkter gjorts framställningar, som icke synas stå i något nödvändigt sammanhang med den af Riksdagen ifrågasatta lagstiftningen. De förslag, som af dessa framställningar kunna föranledas, utbeder jag mig att få vid annat tillfälle inför Eders Kongl. Maj:t framlägga.»

Sedan föredragande departementschefen häruppå uppläst särskilda, i enlighet med de af honom uttryckta åsigter upprättade förslag till lag, innefattande vissa bestämmelser om beräkning af strafftid, och till lag om ändrad lydelse af 1 § i lagen angående straffarbets och fängelsestraffs verkställande i enrum den 29 juli 1892, hvilka förslag finnas såsom bilagor litt. B. och C. fogade vid detta protokoll, hemstälde han i underdånighet, att högsta domstolens utlåtande öfver dessa förslag måtte, för det ändamål § 87 regeringsformen omförmäler, genom note ur protokollet inhemtas.

Till denna af statsrådets öfrige ledamöter biträdda hemställan täcktes Hans Maj:t Konungen i nåder lemna bifall.

Ex protocollo
Aug. von Hartmansdorff.

Bilaga litt. B.

F ö r s l a g

till

Lag, innefattande vissa bestämmelser om beräkning af strafftid.

Med upphäfvande af nådiga cirkuläret angående rätta beräkningen af tiden för ådömdt straffängelse den 7 mars 1855 och förordningen angående beräkning af tiden för ådömdt straffarbete och fängelsestraff den 13 november 1860 stadgas som följer:

1 §.

Vid verkställighet af utslag, hvarigenom någon, som hålles häktad, blifvit dömd till straffarbete eller fängelsestraff, skall, i händelse utslaget eger laga kraft den dag, då det ankommer till den myndighet, som eger om verkställigheten förordna, strafftiden räknas från nämnda dag, men i annat fall från den dag, å hvilken den dömde i föreskrifven ordning förklarar sig nöjd med utslaget eller detta eljest emot honom vinner laga kraft.

Vistas den, som skall undergå straffarbete eller fängelsestraff, på fri fot, skall strafftiden räknas från den dag, då han för straffets undergående intages i straffanstalt.

2 §.

Skall tiden för straffarbete eller fängelsestraff räknas efter månad eller år, varde den dag för slutdag ansedd, som genom sitt tal i månaden motsvarar den, från hvilken tidräkningen börjas; finnes ej motsvarande dag i slutmånaden, skall den månadens sista dag anses för slutdag. Ingår jemväl dagatal i strafftiden, varde antalet dagar lagdt till slutdagen för den öfriga strafftiden. Är tiden för fängelsestraff bestämd

allenast i dagar, skall dagatalet läggas till den dag, från hvilken strafftiden räknas.

Då enligt lagen angående straffarbetes och fängelsestraffs verkställande i enrum den 29 juli 1892 afdrag från strafftid skall ske, varde afdraget räknadt från slutdagen för hela strafftiden; ingår i afdraget dagatal, skall detta sist frånräknas.

3 §.

Vällar den, som skall undergå straffarbete eller fängelsestraff, genom rymning eller annorledes sjelf hinder emot intagandet i straffanstalt eller afbrott i straffets verkställighet, eller uppkommer sådant hinder eller afbrott derigenom, att den dömda intages å sjukvårdsinrättning utom straffanstalten, må ej den tid, hvarunder hindret eller afbrottet eger rum, i strafftiden inräknas.

4 §.

Fänge skall, der ej annat af särskilda omständigheter föranledes, ur straffanstalten lösgifvas klockan åtta förmiddagen å den enligt hvad ofvan för hvarje fall är stadgadt bestämda dagen för strafftidens slut.

Denna lag träder i kraft den 1 januari , men verkar ej rubbning af derförinnan i behörig ordning meddeladt beslut om beräkning af strafftid.

Bilaga litt. C.

F ö r s l a g

till

Lag om ändrad lydelse af 1 § i lagen angående straffarbetes och fängelsestraffs verkställande i enrum den 29 juli 1892.

Härigenom förordnas, att 1 § i lagen angående straffarbetes och fängelsestraffs verkställande i enrum den 29 juli 1892 skall erhålla följande ändrade lydelse:

Den, som är dömd till straffarbete på fyra år eller kortare tid, skall, der så ske kan, under strafftiden hållas i enrum.

Då straffarbetet verkställs i enrum, varde från strafftiden en fjerdedel afdragen. Uppkommer i sådant afdrag brutet månadstal, varde fjerdedels månad till sju dagar och half månad till femton dagar räknad. Skall afdrag i dagatal ske och uppkommer i afdraget brutet tal, varde för det tal hel dag å strafftiden afräknad.

Denna lag träder i kraft den 1 januari , men verkar ej rubbning af derförinnan i behörig ordning meddeladt beslut om verkställighet af straffarbete.

*Utdrag af protokollet öfver lagärenden, hållet uti Kongl. Maj:ts
högsta domstol onsdagen den 19 maj 1897.*

Tredje rummet.

Närvarande:

Justitieråden: HERSLOW,
NORBERG,
HAMMARSKJÖLD,
CARLSON,
CLAËSON.

T. f. byråchefen för lagärenden revisionssekreteraren Hammarskjöld fortsatte och avslutade föredragningen af de till högsta domstolen för afgifvande af utlåtande öfverlemnade, i protokollet för den 18 innevarande maj omförmälda förslag till lag, innefattande vissa bestämmelser om beräkning af strafftid, och till lag om ändrad lydelse af 1 § i lagen angående straffarbetes och fängelsestraffs verkställande i enrum den 29 juli 1892; varande berörda förslag under bilagorna A och B fogade vid detta protokoll.

Vid granskningen af förslagen framställdes inom högsta domstolen följande anmärkningar:

1:o *förslaget till lag, innefattande vissa bestämmelser om beräkning af strafftid.*

Ingressen.

Då i vissa ännu gällande författningar förutsattes, att vid verkställighet af straff månad räknas på annat sätt, än med 2 § 1 mom.

i den föreslagna lagen öfverensstämmer, och då vidare lagen om straffarbets och fängelsestraffs verkställande i enrum den 29 juli 1892 visat sig lemna rum för tolkningar, enligt hvilka dess föreskrifter om afdrag å strafftid komma i strid med innehållet i lagförslaget 2 § 2 mom., fann *högsta domstolen* i ingressen böra tilläggas, att den föreslagna lagen innefattar ändring i hvad lag eller författning innehåller emot densamma stridande.

1 §.

Högsta domstolens ledamöter förenade sig om följande yttrande:

»För det fall att den, som skall undergå straffarbete eller fängelsestraff, vistas på fri fot, torde i lagförslaget vara åsyftadt, att strafftiden skall räknas från den dag, då den straffskyldige intagits i fängelse, hvaröfver tillsyn utöfvas af en till meddelande af beslut om straffets verkställighet behörig myndighet, och att sålunda, om den straffskyldige för straffets undergående förpassas till annat fängelse, tiden före hans ankomst till detta senare fängelse inräknas i strafftiden. Det föreslagna stadgandet, att strafftiden skall räknas från den dag, då den straffskyldige för straffets undergående intages i straffanstalt, synes emellertid efter sin ordalydelse kunna föranleda den tolkning, att strafftiden anses börja först då den straffskyldige intages i den för straffets undergående bestämda straffanstalten. Vidare måste hänsyn tagas till möjligheten af framtida rubbning i det nuvarande förhållandet, att verkställighetsbeslut kunna meddelas vid alla straffanstalter, men icke vid några andra fängelser. En förändrad redaktion af ifrågavarande stadgande torde därför vara erforderlig.»

3 §.

Justitierådet *Herslow* yttrade: »Äfven om med hänsyn till straffets ändamål det icke kan anses tillrådigt, att strafffånge, som för sjukdom intages i vårdanstalt utom fängelset, i regeln må i strafftiden få inräkna den tid, han af nämnda anledning vistas utanför fängelset, synes dock undantag böra göras för det fall, att fånge för sinnessjukdom måste förvaras å hospital. Att icke heller i detta fall vistelsen utom fängelset skulle afräknas å strafftiden, synes mig innebära en omenskelig hårdhet, lika litet gagnande för samhället som för fången. Vål torde det med visshet kunna antagas, att Konungens nåd, i händelse den anropas, skall i alla de fall, der icke sinnessjukdomen befunnits allenast vara

låtsad, då naturligtvis något skäl icke förefinnes att för vistelsen å hospitalet medgifva fången afkortning å strafftiden, förekomma förutnämnda obarmhertiga tillämpning af straffet; men just denna omständighet synes tyda på, att afräkningen snarare är att anse såsom en gård af rättvisa än såsom en akt af nåd.»

4 §.

Justitierådet *Clässon* anförde: »Jag anser mig böra fästa uppmärksamheten derpå, att enligt de genom nådiga kungörelsen den 6 november 1885 gifna föreskrifter skall i fångförteckningarne, bland annat, lemnas uppgift å den dag då fånge blifvit stäld på fri fot. Godkännes denna paragraf, torde det varda af nöden att genom tillägg till nämnda kungörelse eller annorledes i administrativ ordning föreskrifva, att fångförteckningarne äfven skola innehålla uppgift om den tid på dagen, då fånge lösgifvits. I sammanhang härmed synes det vara erforderligt att stadga, att, om fånge till följd af särskilda omständigheter lösgifves på annan tid än den i förevarande paragraf bestämda eller klockan åtta förmiddagen, redogörelse för orsakerna härtill skall införas i fångförteckningarne. Härigenom sättas de myndigheter, som hafva att granska dessa förteckningar, i tillfälle att äfven i nämnda hänseende öfva nödig kontroll.»

2:o) *förslaget till lag om ändrad lydelse af 1 § i lagen angående straffarbets och fängelsestraffs verkställande i enrum den 29 juli 1892.*

Högsta domstolen anmärkte, att för åstadkommande af fullständig tydlighet borde i lagen uttalas, till huru många dagar trefjerdedels månad skulle räknas.

Ex protocollo
Aug. von Hartmansdorff.

Utdrag af protokollet öfver justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott onsdagen den 22 december 1897

i närvaro af:

Hans excellens herr statsministern BOSTRÖM,
 Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena grefve DOUGLAS,
 Statsråden: herr friherre ÅKERHJELM,
 WIKBLAD,
 GILLJAM,
 friherre RAPPE,
 CHRISTERSON,
 ANNESTEDT,
 VON KRUSENSTJERNA,
 grefve WACHTMEISTER,
 Justitieråden: HERSLOW,
 BILLING.

Chefen för justitiedepartementet statsrådet Annerstedt anmälde i underdånighet:

Högsta domstolens genom note ur statsrådsprotokollet för den 7 sistlidne maj månad inhemtade utlåtande öfver de vid samma protokoll fogade förslag till lag, innefattande vissa bestämmelser om beräkning af strafftid, och till lag om ändrad lydelse af 1 § i lagen angående straffarbets och fängelsestraffs verkställande i enrum den 29 juli 1892.

Efter att hafva redogjort för utlåtandets innehåll yttrade föredragande departementschefen:

»På de af högsta domstolen anförda skäl torde en i viss mån förändrad affattning böra gifvas åt ingressen till den föreslagna lagen om beräkning af strafftid, äfvensom åt det i 1 § af samma lag intagna stadgande om strafftidens början i det fall, att den straffskyldige vistas på fri fot. Likaledes synes förslaget till ändrad lydelse af 1 § i lagen om frihetsstraffs verkställande i enrum böra i öfverensstämmelse med högsta

domstolens derom gjorda hemställan förtydligas. Deremot lär det icke vara tillrådligt att, såsom af en ledamot inom högsta domstolen blifvit ifrågasatt, i förstnämnda lag intaga en allmän föreskrift derom, att den tid, hvarunder fånge för sinnessjukdom vårdas utom fängelset, skall i strafftiden inräknas. En sådan föreskrift, hvilken skulle stå i strid emot hvad hittills ansetts gälla, kunde nemligen medföra, att en straffskyldig, som kort efter intagandet i fängelse befinnes sinnessjuk, nästan fullständigt undgår straff, medan deremot, om sinnessjukdomen utbrutit före hans intagande i fängelset, straffet skulle komma att efter hans tillfrisknande oakortadt verkställas. För öfrigt synes det icke lämpligen kunna öfverlemnas åt fängelsemyndigheterna att pröfva, huruvida sinnessjukdomen varit allenast låtsad, i hvilket fall — som sannolikt skulle oftare än nu förekomma — det uppenbarligen, på sätt äfven af bemälda ledamot inom högsta domstolen framhållits, saknas skäl att för vistelsen å vårdanstalt medgifva afräkning å strafftiden.

Med anledning af hvad inom högsta domstolen yttrats angående önskvärdheten deraf, att fångförteckningarne innehålla uppgift om den tid på dagen, då fånge lösgifvits, samt om anledningen dertill, att fånge lösgifvits å annan tid än den i allmänhet föreskrifna, anhåller jag att framdeles få inför Eders Kongl. Maj:t framlägga förslag till ändring i gällande bestämmelser om fångförteckningar.»

Sedan departementschefen härefter uppläst de på sätt af honom förordats jemkade lagförslagen, hemstälde han i underdånighet, att desamma måtte jemlikt § 87 regeringsformen för Riksdagen till antagande framläggas.

Justitierådet Herslow åberopade sitt yttrande vid ärendets handläggning i högsta domstolen, för så vidt detsamma icke i det nu framlagda förslaget vunnit nådigt afseende.

Statsrådets öfrige ledamöter tillstyrkte bifall till föredragande departementschefens hemställan;

Och fann med bifall till denna hemställan Hans Maj:t Konungen godt i nåder förordna, att till Riksdagen skulle aflåtas nådig proposition af den lydelse bilagan litt. D. vid detta protokoll utvisar.

Ex protocollo

Erik Ölander.